

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΜΟΥ

Πάντ' ἀνοιχτά, πάντ' ἄγρυπνα τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου
Σολωμός

Στὰ βάθν τῆς ψυχῆς μου, χαρίσματα θεϊκά,
Ὅλανοιγμένα νοιώθω δυὸ μάτια μυστικά.

Δὲν τὰ φωτίζει ὁ ἥλιος ποῦ λάμπει γιὰ τὴ γῆ
Καὶ παίρνουν φῶς ἀπ' ἄλλν πιὸ καθαρὴ πηγὴ.

Στὰ βάθν τῆς ψυχῆς μου, ποῦ πάθν ταπεινά
Δὲν ἔχουν τόπο, νοιώθω δυὸ μάτια φωτεινά.

Καὶ βλέπω τὰ κρυμμένα τ' ἀθώρητα θωροῶ,
Τὸν ἄνθρωπο, τὴν πλάσι, τ' ἀστέρια, τὸν καιροῦ.

Στὰ βάθν τῆς ψυχῆς μου κ' ἐκεῖ ποῦ δὲ μπορεῖς
Ποτέ σου νᾶμπης—νοιώθω δυὸ μάτια ὀλημερίς.

Χεροπιαστὰ ξανοίγω τὰ πλάσματα τοῦ νοῦ
Κ' ἐπάνω μου σκυμμένους ἀγγέλους τ' οὐρανοῦ.

Στὰ βάθν τῆς ψυχῆς μου, τὰ μαῦρα — μὴ σκιαχτῆς.—
Ὅλανοιγμένα νοιώθω δυὸ μάτια ὀλονυχτίς.

Καὶ χῶρα ξαντικρούζω μ' ἀσύγκριτη ἐμμορφιά,
Μακρὰ ἀπ' τὴν τροκυμία κι' ἀπὸ τὴ συγνεφιά.

Στὰ βάθν τῆς ψυχῆς μου τὰ πλέον μυστικά
Ὅλανοιγμένα νοιώθω δυὸ μάτια ἀρμονικά.

Κι' ὄλο μ' ἐκεῖνα βλέπω μιὰ λύρα μαγική . . .
Ὡμέ ! τὰ δάχτυλά μου δὲ φτάνουν ὡς ἐκεῖ.

Στὰ βάθν τῆς ψυχῆς μου, ποῦ πάθν ταπεινά
Δὲν ἔχουν τόπο, βρίσκω δυὸ μάτια φωτεινά.

Καὶ βλέπω ἀγάλια ἀγάλια μπροστά μου νὰ περᾶ
Ὁ κόσμος τῶν ὀνειρῶν μὲ τὰ χρυσὰ φτερά.

Στὰ βάθν τῆς ψυχῆς μου δυὸ μάτια μυστικά
Τὰ νοιώθω ὀλανοιγμένα, χαρίσματα θεϊκά.

Διαβάζω 'ς τὸ βιβλίον τῆς φύσεως τὸ τρανὸ
Κάθε σβυστὸ ψηφίον καὶ νόημα σκοτεινόν.

Στὰ βάθην τῆς ψυχῆς μου, 'ς τὰ βάθην τὰ ἱερά,
Ὅταν ανοιγμένα νοιώθω δυὸ μάτια λαμπερά.

Τὰ περασμένα ἐμπρὸς μου διαβαίνουνε ξανά,
Καὶ δέχοντ' ἄλλο σχῆμα καὶ φῶς τὰ τωρινά.

Στὰ βάθην τῆς ψυχῆς μου τ' ἀμόλυντα γλυκὰ
Γλυκὰ ἀνοιγμένα νοιώθω δυὸ μάτια μυστικά.

Καὶ δείχεται τὸ μέλλον ἀκόμα τὸ κρυφτό
Στὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου 'ὄν ἀστροπὴ κι' αὐτό.

Ἐκεῖ ποῦ ἡ σκύλα ἡ Ἐγνοία δὲν πάει, δὲν ἀλυχτᾷ,
Μέσ' 'ς τὴν ψυχὴ μου κρύβω δυὸ μάτια ὀλανοιχτά.

Μιά μέρα τᾶλλα μάτια, ποῦ εἶνε ἀπὸ γῆ πλαστά,
Θὰ λυώσουν μέσ' 'ς τὸ μνήμα μὲ τὸ κορμὶ κλειστά.

Στὰ βάθην τῆς ψυχῆς μου ποῦ πάθην κοσμικά,
Δὲν ἔχουν τόπο, νοιώθω δυὸ μάτια μυστικά,

Ἐτοῦτα δὲ θὰ κλείσουν ποτέ, δὲ θὰ χαθοῦν,
Ἐλεύθερα μιὰ μέρα γοργὰ θὰ φτερωθοῦν.

Τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου, τὰ μάτια τὰ θεϊκὰ,
Ποῦ μέσα μου ἀνοιγμένα τὰ νοιώθω μυστικά.

Ψηλότερ' ἀπ' τ' ἀστέρια, 'ς τὸν ἔβδομο οὐρανόν,
Θὲ ν' ἀνταμώσουν πάλι τὸ Φῶς τὸ ἀληθινό!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Ἡ μάχη τῆς Σαδόβας

Κεφάλαιον ἐκ τοῦ ἱστορικοῦ ἔργου τοῦ Ἑρρίκου Σύβελ «Ἡ γένεσις τῆς Γερμανικῆς
Αὐτοκρατορίας» μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ ὑπὸ

ΒΕΡΝΑΡΔΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ ΔΙΑΔΟΧΟΥ ΤΗΣ ΣΑΞΩΝΙΑΣ ΜΑΪΝΙΓΓΕΝ

[Συνέχεια ἴδε σελ. 17]

Τὸ ὅτι τὰ τοιαῦτα προπαρασκευάζοντο ἐν τῷ
αὐστριακῷ στρατοπέδῳ καὶ ὅτι ὁ αὐτοκρατορικὸς
στρατὴς δὲν εἶχεν ὑποχωρήσει εἰσέτι πέραν τοῦ
Ἄλβειος, τοῦτο ἔγινε γνωστὸν μετὰ μεσημεριαν
καὶ διαρκούσης τῆς ἐσπέρας ἐν Κάμενετς, τῷ
στρατηγείῳ τοῦ Πρίγκηπος Φρειδερίκου Καρόλου.
Τολμηροὶ ἀξιωματικοὶ τοῦ ἵππικοῦ εἶχον κατορ-
θῶσει νὰ πλησιάσῃσι τὰς αὐστριακὰς θέσεις εἰς
διάφορα σημεῖα δὲν εἶχον μὲν ἐπισκοπήσει τὸ
πάν, ἀλλ' εἶχον ἐξερευνηθεῖ μετὰ θετικότητος
τὴν παρουσίαν Σωμάτων τινῶν μεταξὺ τῆς Βί-
στριτς καὶ τοῦ Ἄλβειος. Ἐνῶ οἱ ἐν Καίνιγραιτς

λοιπὸν ὑπελόγιζον τοὺς κινδύνους, οἷς ὁ ἀντίπα-
λος ἠδύνατο νὰ παρασκευάσῃ κατὰ τῆς θέσεώς
των, οἱ ἐν Κάμενετς ἔχαιρον καὶ γάλλοντο ἐπὶ
τῷ ἀκούσματι, ὅτι θὰ ἦτο ἀκόμη δυνατόν νὰ
ἔλθωσιν εἰς χεῖρας μετὰ τοῦ ἐχθροῦ πρὸ τῆς
ὑποχωρήσεώς του. Καὶ ἤθελον μὲν νὰ χορηγή-
σωσιν εἰς τοὺς στρατιώτας μίαν ἡμέραν ἀναπαύ-
σεως μετὰ τὰς ταλαιπωρίας καὶ τοὺς ἀγῶνας
τῆς τελευταίας ἐβδομάδος, τώρα ὅμως ἐκάστη
ἀναβολὴ ἐφαίνετο ἀδύνατος. Τὴν ἐνάτην τῆς
ἐσπέρας ὁ Πρίγκηψ ἐξέδωκε διαταγὴν εἰς πάσας
τὰς μεραρχίας τῆς πρώτης στρατιῆς καὶ τῆς τοῦ